

Pa - ne, Tys mne zku - sil, To -
znáš vše - cka má hnu - tí i

bě ta - jno nic ne - ní; Ro - zu - míš zda - le -
vše - cka má či - ně - ní.

ka i mé - mu my - šle - ní, všech

mých cest po - vě - dom jsi bez po - mý - le - ní.

2. Dříve, než pomyslím / slovo na jazyk vzíti, / dřív, než co začínám, / již Ty to ráčíš míti / v své povědomosti. / Ó, divné umění, / mnohem vyšší než mně / možné k vystižení!
3. Kam bych tedy, Pane, / od tvého Ducha zašel? / Zda bych někde místo, / kde bych se ukryl, našel? / Vstoupím-li na nebe, / zdali Ty tam nejsi? / Vstoupím-li do hrobu, / i tam přítomen jsi.
4. Vzal-li bych k létání / buď jitrní záře křídla, / abych při nejdelším / moři hledal si bydla: / i tam by mne stihla / pravice tvá božská, / neb Ty obkličuješ / i místa zámořská.
5. Díím-li pak: Aspoň tmy / skryjí mne v svém soumraku, / ani to nic není / tvému jasnému zraku. / Nebo noc jako den / svítí tvé jasnosti, / i tma jako světlo / tvé prozřetelnosti.
6. Ó, divné umění, / ó, předrahá myšlení! / Jsou mi nescíslná, / neb jsou bez omezení. / Tvůrce můj, chci Tobě / sloužit v pobožnosti / a všechno k tvé chvále / činit dle možnosti.